

Žalm 69:20-22 ²⁰Ty víš, jak mě tupí, haní a ostouzejí; máš před sebou všechny mé nepřátele. ²¹Potupa mi láme srdce, jsem ochromen. Doufal jsem v soucit, leč nebylo ho, v utěšitele, avšak nenašel jsem je. ²²Do jídla mi dali žluč a na žízeň mě napájeli octem.

DA – Touha věků 746.2 Podle tehdejších zvyklostí bylo dovoleno podat ukřižovaným nápoj otupující smysly a tlumící pocit bolesti. Nabídlí jej i Ježíši. Když však Spasitel ochutnal, odmítl jej. Nechtěl pozřít nic, co by Mu zatemnilo mysl. Jeho víra se musí pevně držet Boha. Jedině v tom byla Jeho síla. Otupení smyslů by poskytlo Satanovi výhodu. (srv. TV 480.4)

DA – Touha věků 752.2 Když Ježíš hleděl na zástup lidí pod křížem, upoutala Jej jedna postava. Byla to Jeho matka, kterou podpíral učedník Jan. Nemohla se od svého Syna odloučit. Jan věděl, že konec se již přiblížil, a přivedl ji opět ke kříži. Kristus na svou matku v hodině smrti nezapomněl. Podíval se na její ztrápenou tvář, na Jana a řekl: **Jan 19,26.27** „Ženo, hle, tvůj syn.“ Potom se obrátil k Janovi: „Hle, tvá matka“ Jan Kristova slova pochopil a svěřenou zodpovědnost přijal. Vzal Marii k sobě a příkladně se o ni staral. Spasitelova láska a soucit neznaly mezí, i ve chvíli nezměrné tělesné a duševní bolesti starostlivě pamatoval na svoji matku. Neměl žádné peníze, aby ji mohl zabezpečit. Věděl však, že Jan má vetkanou Jeho povahu v srdci, a proto mu matku svěřil jako vzácný odkaz. Zajistil jí tak to nejnужnější, lásku a soucit člověka, který ji miloval proto, že ona milovala Ježíše. Jan přijal péči o Marii jako svatou povinnost a dostalo se mu velkého požehnání. Stále mu připomínala jeho milovaného Mistra. (srv. TV 483.2-4)

DA – Touha věků 752.4 Pán slávy tedy umíral jako výkupné za spasení lidstva. Jak se vzdával svého života, žádná vítězná radost Jej nepodporovala. Všechno bylo ponuré a temné. Kristus se však hrozné smrti neděsil, trpělivě snášel bolest a potupu kříže. Trpěl nejvíce ze všech. Znal zhoubnost hříchu a věděl, že člověk si hřích tak oblíbil, že už si ani neuvědomuje jeho ohavnost. To Mu působilo největší muka. Viděl, jak hluboce je hřích v lidském srdci zakořeněn a jak málo lidí bude ochotno se vymanit z jeho moci. Uvědomoval si, že bez Boží pomoci musí lidstvo zahynout, a viděl také zástupy, které skutečně zahynou, přestože pomoc bude na dosah ruky. (srv. TV 483.7)

DA – Touha věků 753.1 Na Krista jako náhradníka za nás a naši jistotu byly vloženy nepravosti nás všech. Byl považován za přestupníka, aby nás vykoupil z odsouzení zákona. Doléhala na Něho tíha viny každého Adamova potomka. Boží hněv namířený proti hříchu, hrozivý projev Jeho nelibosti kvůli nepravosti, naplňoval Ježíšovo nitro hrůzou. Kristus celý svůj život zvěstoval padlému lidstvu radostnou zvěst o Otcově milosrdenství a odpouštějící lásce. Ústřední téma spasení hlásal i těm největším hříšníkům. Avšak nyní pod strašlivou tíhou viny, kterou nese, najednou nevidí Otcovu smířlivou tvář. Úzkost, která svírala Spasitelovo srdce, když se od Něho ve chvíli smrtelného zápasu odvrátila Boží tvář, člověk nebude moci nikdy plně pochopit. Působila Mu takové utrpení, že fyzickou bolest téměř nevnímal. (srv. TV 483.8)

DA – Touha věků 753.2 Satan svými krutými pokušeními Ježíšovo srdce úplně rozdrásal. Spasitel neviděl za hranice hrobu. Naděje Mu nedávala jistotu vítězství nad smrtí ani nezaručovala, že Otec Jeho obět přijme. Kristus se bál, že hřích se Bohu natolik protiví, že jejich odloučení bude věčné. Pociťoval úzkost, která se zmocní hříšných lidí, až se za ně milost přestane přimlouvát. Vědomí hříchu, který obracel Otcův hněv proti Němu jako náhradníkovi za člověka, bylo tím, co ztěžovalo Kristu Jeho úděl a činilo kalich natolik hořkým, až Mu nakonec puklo srdce. (srv. TV 484.1)

DA – Touha věků 753.3 Andělé se zděšením sledovali Spasitelův zoufalý zápas. Nebeské zástupy si před strašlivým pohledem zakrývaly tvář. Neživá příroda vyjadřovala soucit s ponižovaným umírajícím Stvořitelem. Slunce odmítalo na tak děsivý výjev svítit. Jeho zářivé polední paprsky jako by náhle vyhasly. Kříž zahalila naprostá tma, jako by se na zem snesl smuteční závoj. **Lukáš 23,44** „Nastala tma po celé zemi až do deváté hodiny [třetí hodiny po poledni].“ Nejednalo se o zatmění ani jiný přírodní

úkaz. Všude zavládla tma jako o půlnoci, nesvítil ani měsíc ani hvězdy. Bylo to zázračné Boží svědectví, které mělo utvrdit víru dalších generací. (srv. TV 484.2)

DA – Touha věků 753.4 V husté tmě se skrývala Boží přítomnost. Ze tmy si Hospodin udělal příbytek a skryl svou slávu před lidským zrakem. Spolu se svými svatými anděly byl u kříže. Otec stál při Synovi. Jeho přítomnost však nebyla zjevná. Kdyby Jeho sláva zazářila z temného mračna, všichni přítomní by zahynuli. Otcova přítomnost neměla Krista utěšovat ani v této strašlivé hodině. Spasitel šlapal v kádi vinného lisu sám a nikdo z národů s ním nebyl (viz Izajáš 63,3). (srv. TV 484.3)

DA – Touha věků 754.1 Hustou tmou Bůh přikryl poslední lidská muka svého Syna. Všichni, kdo viděli, jak Kristus trpí, byli přesvědčeni o Jeho božství. Jeho tvář se jim navždy vryla do paměti. Tak jako Kainova tvář svědčila o vině vraha, odrážela Kristova tvář nevinnost, upřímnost a dobrotu, tedy Boží obraz. Ježíšovi žalobci však na toto nebeské znamení nedbali. Dav se Kristu vysmíval a celé dlouhé hodiny sledoval Jeho utrpení. Potom Jej Bůh milostivě zahalil. (srv. TV 484.4)

DA – Touha věků 754.2 Na Golgotě zavládlo hrobové ticho. Zástupu, který se shromáždil pod křížem, se zmocnila nepopsatelná hrůza. Nedořečené nadávky a urážky jako by lidem ztuhly na rtech. Všichni padli na zem. Chvillemi šlehaly z temného mraku oslnivé blesky a ozařovaly kříž i ukřižovaného Vykupitele. Kněží, přední muži, zákoníci, ti, kdo Krista ukřižovali, i dav si mysleli, že nadešla hodina odplaty. Potom někteří šeptali, že teď Kristus sestoupí z kříže. Jiní se pokoušeli vrátit do města, bili se v prsa a plakali strachy. (srv. TV 484.5)